

A Fővárosi Ítéltábla a ... Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. Dobos Pál ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a ... Ügyvédi Iroda (... ügyintéző: dr. Szőnyi-Molnár László ügyvéd) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe a ... Ügyvédi Iroda (fél címe, ügyintéző: dr. **Bebesi** István ügyvéd) által képviselt Alperesi beavatkozó neve (alperesi beavatkozó címe) az alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Törvényszék 2017. június 29. napján kelt 7.P/P.I.22.962/2016/43. számú ítélete ellen az alperes részéről 44. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben, a következők szerint változtatja meg:

- a felperest megillető kártérítés összegét 12.891.500 (Tizenkettőmilliónyolcszázkilencvenegyezer-ötszáz) forintra leszállítja azzal, hogy ezen összegből az alperes 10.000.000 forint helyett 8.000.000 (Nyolcmillió) forint után köteles május 7. napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatot fizetni;
- az alperes perköltségfizetési kötelezettségét 1.420.400 (Egymillió-négyszázhuszezer-négyszáz) forintra, és ebből 875.000 (Nyolcszázhetvenötezer) forint után járó áfa összegre leszállítja;
- a felperest 189.926 (Száznyolcvankilencezer-kilencszázhuszonhat) forint, míg az alperest 352.719 (Háromszázötvenkettőezer-hétszáztizenkilenc) forint szakértői díj megfizetésére kötelezi - felhívásra - az állam javára;
- mellőzi a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalának az EL.00593/2013. számon letétként kezelt összeg beszámítására felhívó rendelkezést.

Egyekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg - 15 napon belül - a felperesnek 100.000 (Százezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 495.900 (Négyszázkilencvenötezer-kilencszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az alperesi kórházban április 15-én elvégzett mammográfiai, valamint fizikai vizsgálat tapintható malignomát véleményezett a felperes bal emlőjében, és citológia birtokában sebészi kimetszést, eltávolítást javasoltak. Az aspirációs citológia DCIS (ductal carcinoma in situ - nem invazív emlőrák) gyanújú C4 citológiát diagnosztizált, javaslatként szövettani vizsgálatot írtak elő. A május 6-ai beleegyező nyilatkozat szerint a felperes tudomásul vette, hogy kiderített vagy valószínűsített betegsége a bal emlő rosszindulatú daganata, kérte és beleegyezett, hogy emiatt végezzék el a teljes emlő és nyirokcsomó eltávolítását. Ezt követően a felperes bal emlőjét és négy nyirokcsomóját eltávolították, a nyirokcsomók utóbb tumormentesnek bizonyultak. A május 13-ai patológiai kórszövettani lelet invazív ductalis carcinomát igazolt, tekintettel azonban arra, hogy a kórszövettani kép néhol minimális nagysága és az elváltozás makroszkópos kiterjedése között inkongruencia állt fenn, az anyagot konzíliumra küldték az június 20-án megkezdtek a felperes kemoterápiás kezelését. Az ... július 1-jei leletének diagnózisa szerint az emlő egyéb jóindulatú elváltozásáról volt szó. Ezt követően a citosztatikus kezelést leállították. Az emlőműtétet követően, ... novemberében kezdett a felperes bal karja dagadni, 2009-ben palpációs panaszokkal jelentkezett, és a bal oldali nyiroködéma miatt orvosi kezelés alá került; az ödémásodás a mai napig fennáll.

A Fővárosi Ítéltábla a 7.Pf. 20.257/2016/4. számú - a Kúria mint felülvizsgálati bíróság Pfv.III.21.885/2016/5. számú közbenső ítéletével hatályában fenntartott - jogerős közbenső ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, és megállapította, hogy az alperes kártérítő felelősséggel tartozik a felperest az emlőeltávolító műtét és a kemoterápiás kezelés következtében ért károkért.

A felperes az összecszerűség tárgyában folytatódó eljárásban módosított keresetében 10.000.000 forint nem vagyoni kára és járulékai megfizetésére tartott igényt. A fellebbezés szempontjából jelentőséggel bíró vagyoni kárigényét a következők szerint jelölte meg. Ruha és egyéb kiegészítő többletköltsége címén a május 7-étől 2017. október 31-éig terjedő időre 1.004.000 forint tőke, és annak 2012. december 1-jétől számított késedelmi kamata, míg 2017. november 1-jétől évi 86.000 forint járadék megtérítésére tartott igényt. Uszoda többletköltsége címén a 2009. január 1-jétől 2017. május 31-éig terjedő időre 1.262.500 forint lejárt járadék és kamatai, míg a jövőre nézve 2017. június 1-jétől havi 12.500 forint járadék megtérítését követelte. Gyógytorna többletköltsége címén pedig a 2009. január 1-jétől 2017. május 31-éig terjedő időre 891.000 forint tőke és járulékai, míg járadékként 2017. június 1-jétől havi 6.500 forint megtérítésére tartott igényt.

Az alperes a nem vagyoni kárigény összegét rendkívüli módon eltúlzottnak tartotta, annak jelentős összegű csökkentését kérte. A ruhák, kiegészítők többletköltsége kapcsán úgy nyilatkozott, hogy a szakértői vélemény, és az orvosi dokumentáció sem támasztja alá a felperes súlyváltozásának tényét. Amennyiben annak tényét a bíróság mégis elfogadná, az ezen a címen követelt összeg abban az esetben is eltúlzott, akárcsak az uszoda igénybevételenek többletköltsége, ugyanis a felperes a lakóhelyéhez közeli ... uszodában havi 6.000 forint ellenében úszhatna. A gyógytorna, és a nyirokmasszázs költségét elutasítani kérte, a gyógytorna ugyanis szakértői javaslatra ... által finanszírozott. Az ügyvédi munkadíjat ugyancsak rendkívüli mértékben eltúlzottnak ítélte, az ügyvéd utazási költségének az elutasítását kérte.

Az alperesi beavatkozó csatlakozott az alperes érdemi ellenkérelmében foglaltakhoz.

Az elsőfokú bíróság ítéletével kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 14.891.500 forintot és ebből különböző részösszegek után, különböző időpontoktól járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, valamint 2017. június 1. napjától havi 33.000 forint, míg 2017. november 1.

napjától évi 86.000 forint járadékot, továbbá 2.436.620 forint perköltséget. Kötelezte az alperest, hogy - a gazdasági hivatal felhívására - fizessen meg további 460.087 forint szakértői díjelőleget, egyúttal a felperest 32.558 forint díjelőleg megfizetésére kötelezte. Megállapítása szerint a 997.710 forint kereseti, a 48.000 forint fellebbezési és 70.000 forint felülvizsgálati illetéket az állam viseli.

A felperes nem vagyoni kárigénye kapcsán értékelte, hogy az egyik oldali emlőeltávolítás 5%-os rész-egészségkárosodásként értékelhető, míg a nyirokcsomó eltávolítás következtében kialakult nyirokkeringési zavar 10%-os egészségkárosodásnak felel meg. Tekintettel volt arra, hogy az alperes jogellenes és felróható magatartása következtében a felperest olyan fizikai és pszichés károk érték, amelyek egész életvitelére végérvényesen kihatással vannak. A perbeli műtét következtében a háztartási munkákban segítségre van szüksége, a négy nyirokmirigy eltávolítását követően az immunrendszere teljesen tönkrement. Karját, kezét minden reggel és este tornáztatnia kell, folyamatosan karharisnyát kell viselnie. Utalt arra is, hogy a felperes kertészkedni sem tud, illetőleg nem tudja folytatni a korábban folytatott aktív életvitelét, ugyanis fokozottan kell ügyelnie arra, hogy karja ne sérüljön. Kiemelte, hogy a műtét a felperest pszichésen is megviselte, a korábbi munkahelyére nem tudott visszamenni tanítani, mert nehezen élte meg, hogy mindenki sajnálattal tekintett rá, új munkahelyet kellett választania, és pszichológushoz fordult segítségért. Értékelte azt is, hogy a felperes a nagymamai szerepét sem tudja teljeskörűen megélni, ugyanis nem tudja unokáját felemelni, a karjában tartani. Mérlegelte továbbá azt a körülményt is, hogy a felperesnek el kellett szenvednie a kemoterápiás kezelést, amely mind pszichésen, mind fizikai módon rendkívüli módon megviselte. Mindezen körülményeket együttesen értékelve az elsőfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a kár bekövetkeztekor irányadó ár- és értékviszonyok figyelembevételével sem eltúlzott az igényelt 10.000.000 forint összegű nem vagyoni kártérítés. Az elsőfokú bíróság a felperes vagyoni kárigényei közül a ruha és egyéb kiegészítők iránti igényt a meghallgatott tanúk vallomása, valamint a perben kirendelt szakértő véleménye alapján megalapozottnak ítélte, elfogadta, hogy a felperesnek a műtétet követően súlyváltozása volt, amely ruhák vásárlását tette szükségessé. A megjelölt évi 86.000 forintos igényt nem találta eltúlzottnak. Az uszoda költségét ugyancsak az alperesre áthárítható, indokolt költségnek tartotta havi 12.500 forint erejéig, ugyanis a felperes számára az úszás orvosilag szükséges és indokolt. A felperes a kolléganőjével jár a ... Uszodába, nem értékelhető a terhére, hogy nem a lakóhelyéhez legközelebbi uszodát látogatja. Elfogadta a felperesnek a gyógytorna címén érvényesített vagyoni kárigényét, ugyanis az ... által finanszírozott módon - 2x2 hetes időtartamban - a felperes a gyógytornát munkaviszonya miatt nem tudja igénybe venni, így hetente egy alkalommal térítés ellenében veszi azt igénybe, amelynek a havi 6.500 forint költsége nem eltúlzott. Az elsőfokú bíróság a pervesztes alperest a pertárgy értékére is figyelemmel kötelezte az ügyvédi munkadíj megfizetésére, amelyet a felperes által becsatolt megbízási szerződés alapján az igényelt 20% helyett a tényleges ügyvédi tevékenységre tekintettel 10%-ban vett figyelembe, és indokoltnak tartotta a felperesi képviselőnek a 12 tárgyaláson való megjelenéséért kért, tárgyalásonkénti 25.000 forint plusz áfa összegű utazási költségigényét is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, annak megváltoztatásával a nem vagyoni kártérítés összegét 4.000.000 forintra, a ruhák és kiegészítők többletköltségét évi 43.000 forintra, az uszoda többletköltségét havi 6.000 forintra, a perköltség összegét a pertárgy értékének 5%-ára kérte leszállítani, míg a gyógytorna többletköltsége címén, illetőleg az ügyvédi útiköltség címén érvényesített igény elutasítását kérte. Álláspontja szerint a nem vagyoni kártérítés meghatározása során az elsőfokú bíróság nem értékelte kellő súllyal azt a körülményt, hogy a felperes a munkáját többlet erőfeszítéssel, de ellátja, az iskolaváltás szükségessége a perbeli esettel nincs okozati összefüggésben, arra bizonyíték a perben nem merült fel. A kár bekövetkezésekor fennálló ár- és értékviszonyok alapján is eltúlzottnak találta a nem vagyoni kártérítés összegét. Abban a nem várt esetben, amennyiben a másodfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés összegét

elfogadná, úgy azt a jelenlegi ár- és értékviszonyokkal tartotta arányosnak, erre az esetre a kamatfizetési kötelezettsége mellőzését kérte. A ruhák, kiegészítők költsége, az uszoda többletköltsége, valamint a gyógytorna többletköltsége címén érvényesített igény kapcsán fenntartotta az elsőfokú eljárásban előadott álláspontját, akárcsak az ügyvédi utazási költség tekintetében. Ezen túlmenően az ügyvédi munkadíj 50%-os mértékű mérséklését kérte, ugyanis az elsőfokú bíróság által megállapított munkadíj összege az elvégzett tevékenységgel nem áll arányban.

Az alperesi beavatkozó csatlakozott az alperes fellebbezésében foglaltakhoz.

A felperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására irányult.

Az alperes fellebbezése kisebb részben megalapozott.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezési kérelem és fellebbezési ellenkérelem keretei között felülbírálván [Pp. 253. § (3) bekezdés] megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást ebben a keretben a kereset elbírálásához szükséges mértékben feltárta, és a rendelkezésre álló bizonyítékokat értékelve, a helyesen felhívott jogszabályi rendelkezések figyelembevételével túlnyomórészt - a felperest megillető nem vagyoni kártérítés mértéke kivételével - helytálló döntést hozott.

A közbenső ítélet jogerőre emelkedésével eldőlt, hogy a kártérítési kereset jogalapja fennáll, amelyre figyelemmel az eljárásnak ebben a szakaszában az elsőfokú bíróságnak a keresetösszegszerű megalapozottságát kellett vizsgálnia annak meghatározásával, hogy milyen összegű vagyoni és nem vagyoni kártérítés illeti meg a felperest.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes nem vagyoni kárigényének mértéke kapcsán a következőkben kifejtetteknek tulajdonított jelentőséget.

A káresemény bekövetkezése idején hatályos, a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 339. § (1) bekezdése alapján, aki másnak jogellenesen kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentesül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A rég. Ptk. 355. § (1) bekezdése szerint a kárért felelős személy köteles az eredeti állapotot helyreállítani, ha pedig az nem lehetséges, vagy a károsult azt alapos okból nem kívánja, köteles a károsult vagyoni és nem vagyoni kárát megtéríteni.

A nem vagyoni kár megtérítésére ugyanazok a szabályok vonatkoznak, amelyeket a vagyoni károk esetén is alkalmazni kell, vagyis a kárt - a rég. Ptk. 339. § (1) bekezdése és a Pp. 164. § (1) bekezdése szerint - a károsultnak megfelelően bizonyítania kell.

Kétségtelen, hogy a személyiséget ért kár valójában megfizethetetlen, a nem vagyoni kártérítés elvi alapjait rögzítő 34/1992. (VI. 1.) AB határozatban foglaltaknak megfelelően a polgári jogi védelem módja - a kártérítés - a sérelemhez képest valójában inadekvát, a kártérítési összeg meghatározásánál a bíróságok józanságának, mértéktartásának és elhivatottságának van szerepe.

A rég. Ptk. 355. § (1) bekezdése szerinti nem vagyoni kártérítés intézménye arra szolgál, hogy a károsultaknál a személyiségi jogi - amely nem pusztán egészségromlás lehet - sérelem következtében bekövetkezett hátrányt, életminőségükben beállt negatív irányú változást másnemű előny, pénz nyújtásával kísérelje meg kompenzálni. A nem vagyoni kártérítés összegének

meghatározása sosem egzakt módon, hanem mindig bírói mérlegeléssel, az eset összes körülményeinek figyelembevételével történhet, ezen belül figyelemmel kell lenni a károsultat ért nem vagyoni sérelem jellegére, súlyosságára, arra, hogy a károkozó magatartás folytán hogyan változtak a károsult életkörülményei. Összehasonlító adatként kell vizsgálni a károkori ár- és értékviszonyokat, valamint a bírói gyakorlat által hasonló esetekben alkalmazott kártérítési összegek nagyságrendjét.

A perben feltárt adatok alapján nem tehető vitássá, hogy a felperesnek az alperes által szükségtelenül elvégzett műtét következtében sérült a testi, és lelki egészséghez fűződő személyiségi joga, maradandó egészségkárosodást szenvedett el, az önmagáról alkotott testképe negatív irányban változott, ami nehezíti nőiessége megélését, pszichés sérüléseket is elszenvedett, az alperes jogellenes és felróható magatartása következtében életminősége romlott. Az alperes fellebbezési érvelésével szemben az nem kifogásolható, és összefüggésben áll a szükségtelenül elvégzett műtét fizikai és pszichés egészségügyi következményeivel, hogy a felperes életminősége javítása érdekében úgy döntött: a különböző formákban megnyilvánuló sajnálkozás elkerülése érdekében nem a régi munkahelyére megy vissza dolgozni. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor a káresemény idején - ...-ban - érvényesülő ár- és értékviszonyokhoz, valamint a más hasonló jellegű ügyekben folytatott bírói gyakorlathoz képest a felperes javára megítélt nem vagyoni kártérítés összegét eltúlzott összegben állapította meg. A Fővárosi Ítéltábla ezért a káresemény idején fennállt ár- és értékviszonyoknak megfelelően 8.000.000 forintot tartott alkalmasnak a felperes nem vagyoni kárának kompenzálására. Ezen túlmenően azonban az alperes fellebbezése olyan körülményt, amely a mérlegelés szempontjait oly módon módosította volna, hogy annak következményeként a kártérítés összegének további leszállítására adott volna alapot, nem jelölt meg.

A Fővárosi Ítéltábla a felperes által érvényesített vagyoni kárigények kapcsán a következőkben kifejtetteknek tulajdonított jelentőséget.

Az alperes fellebbezési érvelésével szemben önmagában abból a körülményből, hogy a felperes súlyváltozásának tényét orvosi dokumentáció nem támasztja alá, nem következik az, hogy az alperesnek felróható módon elvégzett perbeli műtétet követően a felperesnek nem változott a súlya. Ezt kifejezetten cáfoló peradat hiányában az elsőfokú bíróság a rendelkezésére álló egyéb bizonyítékok - a felperes lánya, valamint ... tanúk vallomása - és a felperes személyes előadása alapján, a Pp. 206. § (1) bekezdésén alapuló helytálló mérlegeléssel fogadta el valónak a felperes súlyváltozásának tényét. Szakértői véleménnyel alátámasztott tény, hogy a felperesnek - a súlyváltozáson túl - a bal karjának térfogatváltozása, a bal mellének eltávolítása, a nyirokkeringési zavara miatt speciális ruhaneműkre van szüksége. Ehhez mérten indokolt a felperes ruhatárának lecserélése, de ezen túlmenően a felperes folyamatosan speciális ruhaneműket kénytelen vásárolni az alperes felróható magatartása következtében, amelynek évi 86.000 forint összegű költsége kifejezetten mértéktartó, nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor azt teljes egészében az alperesre áthárítható költségnek ítélte meg. Ugyancsak szakértői véleménnyel alátámasztott tény, hogy a felperesnek a rendszeres, heti két külön alkalmat jelentő úszás indokolt, az elsőfokú bíróság ezért helytállóan foglalt állást úgy, hogy a heti 2 alkalommal történő úszás többletköltsége az alperesre attól függetlenül áthárítható, hogy a felperes korábban járt-e, illetőleg mennyit uszodába. A Fővárosi Ítéltábla abban a kérdésben is egyetértett az elsőfokú bírósággal, hogy nem róható a felperes terhére, hogy a lakóhelyéhez legközelebbi helyett, egy másik budapesti uszoda szolgáltatásait veszi igénybe, nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor az úszás - összegében sem eltúlzott - havi 12.500 forint többletköltségét a kereset szerint ítélte meg a felperes javára. A kirendelt orvosszakértő véleménye alapján az elsőfokú bíróság ugyancsak helytállóan állapította meg, hogy a felperes az ... által évente 2x2 hetes időtartamban finanszírozott gyógytornát,

nyirokmasszázst a munkaviszonya miatt nem tudja igénybe venni, így annak heti egy alkalommal térítés ellenében történő igénybevétele elfogadható. Az alperes fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a térítésmentesen igénybe vehető, indokolt egészségügyi ellátáshoz orvosilag igazolt távollét kapcsolódik, ennek azonban önmagában nincs jelentősége, arra az alperes ugyanis maga sem hivatkozott, hogy az orvosilag igazolt távollét egyben fizetett távollét is lenne.

Az elsőfokú bíróság a pertárgy értékét helytelenül határozta meg, annak helyes összege 13.480.000 forint, ugyanis ez az eljárás folyamán érvényesített legmagasabb összegű kereseti követelés. A Pp. 24. § (2) bekezdés a) pontja alapján a hátralék összege akkor sem számítható a perérték alapjába, ha a felperes határozott összegben annak megfizetésére is kéri az alperes kötelezését, és a követelt összeg több az egy évi szolgáltatás értékénél. Ehhez mérten a felperes a megváltoztató rendelkezés következtében 8.750.000 forint erejéig, azaz 65%-ban minősül pernyertesnek, vagyis az általa kártérítés címén követelt eredeti összeg nem volt nyilvánvalóan túlzottnak tekinthető, ezért a Pp. 81. § (2) bekezdésének alkalmazásával a Fővárosi Ítéltábla az alperes perköltség fizetési kötelezettségét a terhére megállapított marasztalási összegnek megfelelően leszállította. A felperes a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése a) pontja alapján alappal tart igényt a megbízási szerződésben kikötött ügyvédi munkadíjra azzal, hogy annak mértékét az elsőfokú bíróság a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (2) bekezdése alapján a ténylegesen kifejtett ügyvédi tevékenységre tekintettel alappal mérsékelte 10%-ra. A megváltoztató rendelkezés nem érintette az elsőfokú bíróság ügyvédi készkiadások, így az utazási költségek megtérítésére vonatkozó rendelkezését, arra ugyanis a felperes az alperes fellebbezési hivatkozásával szemben a Pp. 75. § (2) bekezdése és a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdés b) pontja alapján alappal tart igényt. A Fővárosi Ítéltábla a fellebbezési eljárásban kialakult pernyertesség-pervesztesség (65%-35%) arányában kötelezte a felperest és az alperest az állam által előlegezett szakértői díj megfizetésére, egyúttal mellőzte a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalának az EL.00593/2013. számon letétként kezelt összeg beszámítására felhívó rendelkezést, ilyen beszámításra ugyanis jogszabályi lehetőség nincs. Kiutaló rendelkezés hiányában az elsőfokú bíróságnak rendelkeznie kell a letétként kezelt összeg letevő részére történő visszautalásáról.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében a rendelkező részben foglaltak szerint részben megváltoztatta, míg az ezt meghaladó rendelkezések tekintetében azt helybenhagyta.

Az alperes a nagyobb részben sikertelen fellebbezés következményeként - ugyancsak arra figyelemmel, hogy a Pp. 24. § (2) bekezdés a) pontja alapján a hátralék összege akkor sem számítható a perérték alapjába, ha a felperes határozott összegben annak megfizetésére is kéri az alperes kötelezését, és a követelt összeg több az egy évi szolgáltatás értékénél - köteles a másodfokú eljárásban irányadó Pp. 81. § (1) bekezdése alapján a felperes részére jogi képviselete ellátásáért a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2), (5) és (6) bekezdései szerint - a 4/A. § értelmében áfa figyelembevételével - megállapított ügyvédi munkadíjból álló fellebbezési eljárási költség megfizetésére, míg az Itv. 46. § (1) bekezdése szerinti fellebbezési eljárási illetéket a felperes részleges, illeték megfizetésére kiterjedő személyes költségmentességére, és az alperes személyes illetékmentességére tekintettel a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2017. november 22.

Dr. Sággy Mária s.k.
a tanács elnöke

Dr. Kincses Attila s.k.
előadó bíró

Dr. Csordás Csilla s.k.
bíró